

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 277/2020-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti JUDr. Alojz Baránik, advokát, s. r. o., IČO 46 940 561, Mateja Bela 8, Bratislava, zastúpenej advokátkou Mgr. Miroslavou Ficovou, Mierové námestie 24, Nová Dubnica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 57/2019 z 27. novembra 2019 v rozsahu jeho I. výroku a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti JUDr. Alojz Baránik, advokát, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozsudku a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 10. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti JUDr. Alojz Baránik, advokát, s. r. o., Mateja Bela 8, Bratislava, IČO 46 940 561 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 57/2019 z 27. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) v rozsahu jeho I. výroku.

2. Dňa 19. marca 2020 doručila sťažovateľka ústavnému súdu námietku zaujatosti proti sudkyňi ústavného súdu Jane Baricovej. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 219/2020-18 z 12. mája 2020 rozhodol, že sudkyňa Jana Baricová nie je vylúčená z konania a rozhodovania v tejto sťažovateľkinej veci.

3. Sudca ústavného súdu Rastislav Kaššák oznámil 3. apríla 2020 predsedovi ústavného súdu dôvod svojho vylúčenia z konania a rozhodovania vo veci sťažovateľky. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 218/2020-6 z 12. mája 2020 rozhodol, že sudca Rastislav Kaššák nie je vylúčený z konania a rozhodovania v tejto veci.

4. Ústavný súd vzhľadom na uvedené prerokoval predmetnú ústavnú sťažnosť v danej veci sťažovateľky v zložení senátu, ktoré je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

5. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhala uloženia solidárnej povinnosti žalovaným [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“)

a spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), zaplatiť jej sumu vo výške 12 000 € s príslušenstvom. Z titulu takéhoto nároku sťažovateľky bola zmluva o poskytovaní právnych služieb uzavretá s účinnosťou od 1. júna 2011 v ústnej forme medzi sťažovateľkou a členmi dozornej rady žalovaného v 2. rade, ktorej bol žalovaný v 1. rade predsedom.

6. Okresný súd o žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 42 Cb 18/2014-331 z 8. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že:

- uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 456 € spolu s príslušenstvom (výrok I),
- vo zvyšku žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol (výrok II),
- zamietol žalobu proti žalovanému v 1. rade (výrok III),
- žalovanému v 1. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV),
- žalovanému v 2. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 92,4 % (výrok V).

7. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Cob 144/2018-402 z 12. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu čiastočne zmenil, a to vo výroku I tak, že žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 515 € s príslušenstvom, a vo výroku V tak, že žalovanému v 2. rade priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,04 %, vo zvyšku napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu podľa § 421 ods. 1 písm. c) a § 420 písm. f) CSP dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že:

- dovolanie proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 2. rade, zamietol (výrok I),
- žalovanému v 2. rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (výrok II),
- zrušil rozsudok krajského súdu vo výrokoch, ktorými potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 1. rade a vo výroku o nároku

žalovaného v 1. rade na náhradu trov prvoinštančného konania a rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a zrušil aj rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol a rozhodol o nároku žalovaného v 1. rade na náhradu trov prvoinštančného konania (výrok III),

- vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (výrok IV).

9. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v časti výroku I, ktorým najvyšší súd dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu o zamietnutí žaloby okresným súdom voči žalovanému v 2. rade zamietol.

10. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd nedal v napadnutom rozsudku odpoveď na jej námietku, že žalovaný v 2. rade prevzal záväzok uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady. Zodpovedanie tejto otázky má podľa sťažovateľky pre rozhodnutie vo veci zásadný význam. Najvyšší súd vrátil okresnému súdu vec na ďalšie konanie v rozsahu zrušenia, teda len vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Takýmto spôsobom najvyšší súd „vylúčil“ žalovaného v 2. rade z ďalšieho rozhodovania v tejto veci.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. Alojz Baránik, advokát, s.r.o., IČO: 46 940 561, sídlo: Mateja Bela 8, 811 06 Bratislava zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Obdo/57/2019 zo dňa 27.11.2019 v rozsahu jeho I. výroku, porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Obdo/57/2019 zo dňa 27.11.2019 v rozsahu jeho I. výroku sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v tomto rozsahu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach...

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

21. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06). Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie

sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, II. ÚS 449/2015).

23. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že v prípade tohto práva nejde o právo absolútne. Označený článok dohovoru, ktorý súdom ukladá povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno vykladať tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Je však potrebné zohľadniť, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná, a či mohla mať vplyv na výsledok konania (rozsudok vo veci Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52). Ak je námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

24. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nedal odpoveď na jej námietku o prevzatí záväzku žalovaným v 2. rade uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady. V okolnostiach tejto veci ide podľa sťažovateľky

o podstatnú námietku, keďže žalovaný v 2. rade bol najvyšším súdom, ktorý zrušil rozsudky okresného súdu a krajského súdu iba v rozsahu žalovaného v 1. rade (pozri bod 8 tohto uznesenia), v konečnom dôsledku „vylúčený“ z ďalšieho rozhodovania v tejto veci pred okresným súdom.

25. Ústavný súd je síce v danej veci viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), avšak vzhľadom na previazanosť jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku, ktoré nie je možné od seba celkom izolovať, ako aj na obsah námietok sťažovateľky, po preskúmaní celého napadnutého rozsudku konštatuje, že najvyšší súd sa v ňom podrobným spôsobom zaoberal pasívnou vecnou legitimáciou žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade a v dôsledku nesprávnych právnych záverov okresného súdu a krajského súdu musel ich rozsudky v časti žalovaného v 1. rade zrušiť a vec v tejto časti vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

26. Najvyšší súd dospel po rozsiahlych právnych úvahách k záveru, že členovia dozornej rady nemajú zákonné oprávnenie uskutočňovať právne úkony s tretími osobami v mene akciovej spoločnosti. Oprávnenie členom dozornej rady zaväzovať vlastnými úkonmi akciovú spoločnosť nevyplýva ani zo znenia ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) upravujúceho zákonné zastúpenie podnikateľa, keďže členov dozornej rady nemožno považovať za osoby, ktoré by boli pri prevádzkovaní podniku poverené určitou činnosťou. Členovia dozornej rady žalovaného v 2. rade nemohli ani podľa § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka uzatvoriť ako zákonní zástupcovia v mene žalovaného v 2. rade so žalobcom (sťažovateľkou) zmluvu o poskytovaní právnych služieb (body 17 až 23.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

27. Najvyšší súd doplnil, že ak žalovaný v 1. rade netvrdil, že koná za žalovaného v 2. rade, platí nevyvrátiteľná domnienka, že konal za seba, vo vlastnom mene, a že je z tohto konania zaviazaný (§ 32 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov).

28. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade dospel najvyšší súd k záveru, že medzi členmi dozornej rady a žalobcom (sťažovateľkou) bola uzatvorená zmluva o poskytovaní právnych služieb, a preto právny záver okresného súdu a krajského súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade nemožno v okolnostiach danej veci považovať za presvedčivý a logicky odôvodnený (bod 32.1 napadnutého rozsudku).

29. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí (obdobne ako v bode 24 dovolania, v ktorom namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu), že najvyšší súd neodpovedal na jej námietku, že žalovaný v 2. rade na seba prevzal záväzok uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady. Vznik tohto záväzku má podľa tvrdení sťažovateľky v ústavnej sťažnosti preukazovať „faktúra č. 970011 zo dňa 6.7.2011 uhradená žalovaným v 2. rade a emailová komunikácia medzi [REDAKOVANÉ] (teraz [REDAKOVANÉ]) a [REDAKOVANÉ] (asistentkou výkonného riaditeľa žalovaného v 2. rade, ktorým v tom čase bol predseda predstavenstva [REDAKOVANÉ]) zo dňa 9.5.2011 a zo dňa 6.10.2011“. Z tejto komunikácie má podľa predloženého rozsudku okresného súdu vyplývať, že „pani [REDAKOVANÉ] žiadala od žalobcu jeho fakturačné údaje, ... pani [REDAKOVANÉ] žiadala zamestnankyňu žalobcu, aby jej zaslala akceptačný protokol podpísaný žalovaným v 1. rade, ktorý zároveň aj potvrdzoval prevzaté služby, a to za účelom úhrady faktúry žalobcovi“.

30. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku prisvedčuje sťažovateľke v tom, že najvyšší súd na túto jej námietku prevzatia záväzku žalovaným v 2. rade uhrádzať sťažovateľovi odmenu namiesto členov dozornej rady priamo neodpovedal. Z predloženého dovolania sa ústavný súd taktiež presvedčil, že sťažovateľka túto svoju námietku v dovolaní najvyššiemu súdu skutočne uplatnila, hoci v tej jeho časti, ktorou namieta, že rozsudok krajského súdu nespĺňa kritériá odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a ani kritériá vymedzené nižšie citovaným rozhodnutím ústavného súdu (napr. II. ÚS 410/06 a ďalšie a tiež napr. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08, III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06), pretože je ako celok nekoherentný a nepresvedčivý (bod 24 dovolania).

31. Ústavný súd si je vedomý záruky vyplývajúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako tak aj z čl. 46 ods. 1 ústavy), ktorá zahŕňa povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (H. proti Belgicku z 30. 11. 1987, sťažnosť č. 8950/80, bod 53). Riadne odôvodnené rozhodnutie je pre účastníkov konania dôkazom o tom, že ich vec bola skutočne prejednaná (Suominen proti Fínsku z 1. 7. 2003, sťažnosť č. 37801/97, bod 37).

32. Ako však už bolo uvedené, povinnosť súdov odôvodňovať svoje rozhodnutia nemožno vykladať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument (pozri tiež rozsudok Veľkej komory vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999, sťažnosť č. 30544/96, bod 26). Rozsah tejto povinnosti je podľa ESĽP vždy potrebné určiť v rámci okolností daného prípadu (už citovaný Garcia Ruiz, bod 29).

33. Úlohou ústavného súdu bolo vzhľadom na uvedené v okolnostiach tohto prípadu posúdiť, či mlčanie najvyššieho súdu vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky možno rozumne považovať za jej implicitné odmietnutie (Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18064/91, bod 28).

34. Ústavný súd si je tiež vedomý tenkej hranice medzi prieskumom naplnenia práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a zaujatím pozície súdu „štvrtého stupňa“. Zároveň si je ústavný súd vedomý aj svojej povinnosti posúdiť, či sťažovateľ dostal odpoveď na všetky otázky relevantné pre rozhodnutie v danej veci. Ak má ústavný súd túto okolnosť posúdiť, musí do istej miery sám zodpovedať, či daný argument bol, resp. mohol byť relevantný a dôležitý.

35. Ako už bolo uvedené, najvyšší súd dospel k záveru, že zmluva o poskytovaní právnych služieb bola uzavretá medzi sťažovateľkou ako žalobcom a členmi dozornej rady, ktorej bol žalovaný v 1. rade predseda, a že dozorná rada a žalovaný v 1. rade nemohli sami z tejto zmluvy zaviazat' žalovaného v 2. rade. Ak by teda žalovaný v 2. rade mal mať povinnosť uhrádzať faktúry namiesto členov dozornej rady, túto povinnosť by, ako to tvrdí aj samotná sťažovateľka, musel na seba prevziať.

36. Sťažovateľka odvodzuje prevzatie záväzku žalovaným v 2. rade uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady zo skutočnosti, že žalovaný v 2. rade zaplatil jednu faktúru (č. 970011 za mesiac jún 2011) a na tento účel si vyžiadal potrebné informácie. Ústavný súd si nemohol nevšimnúť, že sťažovateľka toto svoje tvrdenie o prevzatí záväzku nepodporila žiadnou *právne* relevantnou argumentáciou. Podľa názoru ústavného súdu tomuto jej tvrdeniu chýba právny základ, teda to, z čoho by bolo možné vyvodiť, že zaplatením faktúry na seba žalovaný v 2. rade preberal povinnosť uhradiť aj všetky ďalšie faktúry namiesto žalovaného v 1. rade, s ktorým ako jedným z členov dozornej rady mala sťažovateľka uzavrieť zmluvu o poskytovaní právnych služieb.

37. Napokon, aj okresný súd konštatoval, že faktúra je daňovým dokladom, ktorý nezakladá právny vzťah (bod 85 rozsudku okresného súdu) a aj krajský súd vo svojom rozsudku jasne uviedol, že nemožno bez ďalšieho vyvodzovať právny záver, že zaplatením faktúry č. 970011 žalovaný v 2. rade na seba prevzal záväzok a zaviazal sa uhrádzať aj ďalšie faktúry za poskytovanie právnych služieb (bod 18 rozsudku krajského súdu). V okolnostiach tejto veci preto podľa názoru ústavného súdu nemožno tvrdiť, že otázka prevzatia záväzku uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady nebola v konaní pred všeobecnými súdmi zodpovedaná. Naopak, na túto otázku sťažovateľky dali dostatočnú a relevantnú odpoveď už okresný súd a krajský súd, pričom ich záver nebol v sťažovateľkou podanom dovolaní (či ústavnej sťažnosti) podľa názoru ústavného súdu relevantným spôsobom spochybnený (pozri bod 29 tohto uznesenia). Mlčanie najvyššieho súdu vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu možno rozumne považovať za jej implicitné odmietnutie.

38. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že námietka sťažovateľky týkajúca sa prevzatia záväzku žalovaným v 2. rade uhrádzať odmenu namiesto členov dozornej rady nepredstavovala v okolnostiach danej veci taký argument, na ktorý by sa v zmysle štandardov čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžadovala zo strany najvyššieho súdu konkrétna odpoveď.

39. Samotná skutočnosť, že najvyšší súd nerozhodol podľa predstáv sťažovateľky, nezakladá porušenie sťažovateľkou označených základných práv (I. ÚS 361/06, III. ÚS 338/07).

40. Medzi sťažovateľkou tvrdeným porušením jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu preto nie je taká spojitosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol túto ústavnú sťažnosť prijať na ďalšie konanie a dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky.

41. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu